Významné osobnosti

Mistr Matěj z Janova

(narodil se v roce 1350 v Janově)

Vystudoval pařížskou univerzitu a stal se kanovníkem a zpovědníkem v chrámu sv. Víta v Praze. Velmi kritizoval poměry v katolické církvi. V písemné po-době (pět knih v latině) se zachovalo jeho kázání.

Zemřel v roce 1393 v Praze a je pochován v chrámu sv. Víta v Praze.

Jan Jeník z Bratřic

(narodil se v roce 1756 na zámku v Radvanově)

Studoval v Praze v jezuitské koleji. 25 let sloužil u Plzeňského pěšího pluku č. 35, s nímž prodělal několik válečných tažení proti Francii. Po odchodu z armády žil v Praze, kde opisoval staré kroniky, zapisoval významné události v Čechách a psal o významných osobách v zemi. Je nazýván „kroniká-řem národního obrození“. Napsal osmnáctisvazkové dílo Bohemika.

Zemřel svobodný v roce 1845 v Praze a je pochován v hrobce Vratislavů z Mitrovic v Chotýšanech u Vlašimi společně se svojí sestrou, která byla manželkou Vratislava z Mitrovic.

August Sedláček

(narodil se 28. srpna 1843 v Mladé Vožici)

Do školy začal chodit v Mladé Vožici, později pokračoval v Počátkách. Gymnázium navštěvoval v Jindřichově Hradci, v Jihlavě a v Písku. Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a stal se profesorem dějepisu a latiny. Učitelskou službu začínal v Litomyšli, dále učil v Gymnáziu v Rychnově nad Kněžnou a v Táboře.

Je zakladatelem českého místopisu a rodopisu, za což byl Karlovou univerzitou jmenován „Čestným doktorem filozofie – PhDr. h. c.“. Zpracovával životopisy a majetek české svobodné šlechty. Pro-bádal celou řadu archivů městských, panských a církevních.

Jeho prvním literárním dílem byla v roce 1870 *Minulost města Mladá Vožice*. Za největší díla jsou považovány *Hrady, zámky a tvrze Království českého* (15 svazků, vycházelo v letech 1881 – 1927) a *Úplný místopisný slovník historický Království českého* (3 svazky, rok 1908).

Zemřel 15. ledna 1926 v Písku a pochován je na starém píseckém hřbitově u Nejsvětější Trojice.

Antonín Janů

(narodil se v roce 1852 v Mladé Vožici)

Studoval Gymnázium v Táboře a pak přešel na právě založený Učitelský ústav do Soběslavi, kde po vy-studování zastupoval cvičného učitele. Dále učil v Humpolci, kde se seznámil se svojí manželkou. Roku 1884 se stal ředitelem Měšťanské školy v Žamberku. Dále byl ředitelem měšťanských škol v Praze.

V roce 1898 přispěl prací *Vyučování mluvnické a pravopisné opravené a zjednodušené* do časopisu *Škola našeho venkova*.

Antonín Janů byl pedagogickým spisovatelem a reformátorem. Jeho hlavní spisy jsou: *O sebevědomí učitelském, Jazyk mateřský a škola obecná* a dále životopis jeho tchána *Jan Sluníčko, národní učitel*.

Zemřel po těžké nemoci 14. července 1899 v Mladé Vožici, kde je také na hřbitově u kostela sv. Mikuláše pochován.

Václav Krch

(narodil se 27. září 1853 v Krchově Lomném)

Studoval reálku v Táboře a techniku v Praze. V roce 1878 se stal učitelem kreslení při v. k. Akademic-kém gymnáziu v Praze a od roku 1883 působil jako – odborný učitel při c. k. Sochařské a akademické škole v Hořicích. V letech 1875 – 76 studoval na Malířské akademii v Praze, v letech 1879 a 1880 ve škole elementární a škole antické. Napsal několik odborných článků a svými nákresy a popisy do-provodil v Národopisném sborníku okresu hořického v roce 1895 *Památky výtvarného umění, zvláště sochařského okresu hořického*.

Podnikl studijní cestu do Itálie a Německa za účelem vydání *Historie dějin plastiky*.

Po léta na Mladovožicku shromažďoval národopisné sbírky, ze kterých založil v roce 1913 náro-dopisné muzeum, které vedl až do konce svého života. Později bylo přejmenováno na Krchovo náro-dopisné muzeum, nyní je to Památník Mladovožicka.

Zemřel 14. dubna 1935 v Mladé Vožici a pochován je na hřbitově u kostela sv. Mikuláše.

Karel Kafka

(narodil se 18. srpna 1856 v Mladé Vožici)

Po vychození Základní školy v Mladé Vožici a vystudování obchodní školy se vypracoval na výz-namného činitele tehdejší rozvíjející se Prahy. Velké zásluhy měl především o rozvoj tehdy ještě samo-statných Královských Vinohrad.

S titulem komerční rada se stal jednak ředitelem tehdy největšího finančního ústavu v Rakousku–Uhersku – Vinohradské záložny. Dále se stal předsedou Jednoty záložen a členem prezidia Obchodní a živnostenské komory v Praze a starostou Československé akademie obchodní. Měl pověst naprosto poctivého a spravedlivého člověka, například nikdy se nezúčastnil tehdejších pozemkových spekulací v oblasti zastavovaných Vinohrad. Byl naprosto neúplatný a přesný.

Často zajížděl do svého rodiště a stále měl na mysli i jeho rozkvět. Mladé Vožici věnoval sochu sv. Václava od sochaře Antonína Poppa, která stojí na Žižkově náměstí. Pro místní ochotnické divadlo koupil oponu s alegorickým obrazem Vožicka a Podblanicka od divadelního malíře Václava Skružného. Akáty dal osázet obě vožická náměstí a opatřil na ně lavičky. Na přelomu 19. a 20. století financoval rekonstrukci vožické zvonice.

Kromě čestného občanství mladovožického byl jmenován i čestným občanem města Hudlic.

Zemřel 19. května 1922 v Praze a je pochován na zdejším hřbitově u kostela sv. Mikuláše.

František Pigl Vožický

(narodil se 28. června 1867 v Mladé Vožici)

Ve Vožici vychodil obecnou školu a vyučil se krejčím. Později se přestěhoval do Prahy, kde absol-voval obchodní učiliště a stal se soukromým úředníkem. Po nějakém čase se stal redaktorem a nakla-datelem. Na počátku své literární činnosti přispíval do listu mladovožické omladiny *Potěr* a do šib-řinkovského listu vinohradského Sokola *Kání dráb*.

Jeho práce se poměrně často objevovaly v různých časopisech. Zvláště se jednalo o povídky a humoresky, převážně z rodného kraje. Redigoval dramatických děl. Pro ochotnická divadla napsal řadu her a zároveň v nich i hrál. Bojoval v I. světové válce. Když se vrátil, sepsal a

vydal pětisvazkové dílo *Kronika světové války 1914 – 1918 s ilustracemi a mapami bojišť*.

Zemřel 22. prosince v Praze na Královských Vinohradech.

Richard Hrdlička

(narodil se 10. dubna 1868 v Mladé Vožici)

V roce 1878 se přestěhoval do Tábora. Vyučil se knihtiskařem a pracoval ve známé Frankově tis-kárně. Později se stal úředníkem táborské spořitelny, kde dosáhl významného postavení. Překládal z ruštiny, srbštiny, chorvatštiny, bulharštiny, němčiny a maďarštiny.

V roce 1908 začal vydávat hasičský časopis *Oheň a světlo* a od roku 1920 do roku 1937 vydával vlastním nákladem *Staré a nové letopisy táborské*, které byly jeho největší vydavatelskou prací. Otiskl v nich obsáhlou rodopisnou studii *Hubátiové z Kotnova, Počátky národní hudby jihoslovanské, Žižkovi jmenovci či potomci, K dějinám těžby hor na Táborsku a Vožicku, K dějinám kostela v Klokotech, Kočující divadelní společnosti v kraji táborském v l. 1788 – 1830 a 1831 – 1851.* Vlastním nákladem vydal a sám vytiskl *Srovnávací přehled některých výrazů z oboru knihtisku* ve všech nářečích slovanských.

Z jeho všestranných zájmů se postupně dostalo na první místo historické–vlastivědné bádání, ve kterém se zaměřil hlavně na Táborsko a rodné Vožicko, popsal prvních 300 domů a domků vožických.

Zemřel 22. června 1967 v Táboře, kde je také pochován.

Karel Fišera

(narodil se 19. února 1876 v Mladé Vožici)

Akademický malíř Karel Fišera je typickým před-stavitelem generace učitelů – malířů první poloviny dvacátého století. Začíná ještě jako podučitel v Hrádku u Sušice v roce 1895 a od roku 1904 působil jako odborný učitel na různých školách v Praze.

Ve třicátých letech se stal ředitelem Měšťanské školy Pavla Országa Hviezdoslava v Praze.

Malířské vzdělání získal na Umělecko–průmys-lové škole v Praze a v různých státních a soukro-mých kurzech krajinářského a figurálního malířství v letech 1900 až 1906. Mezi jeho učiteli jedno z před-ních míst zaujímal Alois Kalvoda.

První výstavu měl v roce 1912 v Praze – Libni a další potom v roce 1923 v Praze v uměleckém závodě Josefa Ročáka, kde také vystavoval své práce z pobytu v Jugoslávii. Následovaly výstavy v Mladé Vožici, Havlíčkově Brodě, Pardubicích, Rožmitále, Kladně, Třemošnici, Zbyšově na Čáslav-sku, Zruči a konečně v roce 1945 opět v Mladé Vožici, kde vystavoval naposledy.

Karel Fišera se věnoval také sochařství, ilustroval různé knížky, vytvořil několik plakátů a soubor pohlednic ze Sušicka. Namaloval téměř 900 obrazů krajin, zátiší a portrétů. Hlavním námětem byla pro něj vždy česká krajina, kterou zachytil s neobyčejnou jemností a citlivostí. Zejména maloval na rodném Vožicku, Šumavě a Pošumaví, v Železných horách, Posázaví a v Praze.

Zemřel 27. srpna 1945 v Sušici a pochován je na vožickém hřbitově u kostela sv. Mikuláše.

Richard Pechek

(narodil se 1. dubna 1876 v Mladé Vožici)

Vyučil se v Mladé Vožici cukrářem. Jeho učební období nepatřilo mezi nejlehčí. Od jara do zimy mu-sel pracovat také na poli, v létě navíc musel skoro každou neděli jezdit prodávat cukrářské zboží po poutích.

Po vyučení odjel na zkušenou do Vídně. Když se vrátil, pracoval ve Vysokém Veselí, odkud opět odjel do Vídně. Po návratu do Čech vystřídal pracovní místa u několika cukrářů. Po absolvování vojenské služby se oženil s Vilemínou Novoveskou a osamostatnil se v Chýnově. V roce 1907 nastoupil jako nájemce hotelu na zlatodole Roudný u Louňovic pod Blaníkem. V roce 1911 koupil hostinec ve

Škvorci u Českého Brodu. Pak odešel bojovat do 1. světové války, odkud se vrátil v roce 1918.

V roce 1920 koupil v Praze na Vinohradech dílnu a v roce 1921 si otevřel krám. V roce 1920 byl za Vinohrady zvolen do Pražského společenstva a dostal se do redakční rady časopisu *Zájmy cukrářské* a v roce 1922 byl zvolen odpovědným redaktorem a jednatelem Svazu cukrářů Československa. V roce 1923 se stal starostou největšího společenstva cukrářů v republice a začal prosazovat založení cukrářské odborné školy.

V domě na rohu Řipské a Vinohradské, kde měl krám, začala paní domácí přestavovat dům a tím mu zlikvidovala živnost. V té době jeho paní onemocněla a poté zemřela. Richard Pechek si najal krám a dílnu v Heřmanově ulici u Veletržního paláce a po dohodě s dětmi se znovu oženil s Marií Kozlovou. V roce 1935, kdy slavil 60. narozeniny, přišlo mu na oslavu popřát 500 lidí.

V červenci 1935 byl opět zvolen starostou. tuto funkci vykonával až do roku 1941. Tím se uzavřela jeho práce ve svazu cukrářů. Jako odkaz na svoji práci zanechal autobiografickou knihu *Co život dal*.

Zemřel 12. dubna 1959 ve svém domku v Roztokách u Prahy.

Emanuel Karel Rosol

(narodil se 7. prosince 1876 v Mladé Vožici)

Po ukončení Základní školy v Mladé Vožici a absolvování Učitelského ústavu v Praze působil jako učitel češtiny a dějepisu ve školách v Praze – Braníku, Kostelci nad Černými lesy, Praze – Chodově, Praze – Hostivaři a nakonec v Praze – Nuslích.

Jako člen České strany lidové (později pokrokové) pracoval v jejím výkonném výboru v Praze a pořádal pravidelné přednášky na venkově. Byly věnovány sociální otázce, aktuálním politickým udá-lostem, fungování místních organizací strany a slavným osobnostem českých dějin.

Za I. světové války se podílel na práci *Maffie* s T. G. Masarykem.

Po vzniku republiky byl jmenován inspektorem sociální péče v Bratislavě. Podléhaly mu všechny ústavy sociální péče na Slovensku a v Podkarpatské Rusi. Tuto funkci zastával asi do roku 1925, kdy vstoupil do služeb Slovenského národního divadla v Bratislavě jako jeho administrativní (provozní) ředitel. V roce 1930 odešel na odpočinek a vrátil se do rodné Mladé Vožice.

I tady pokračoval v kulturní a politické činnosti. Od roku 1936 vedl spolek divadelních ochotníků (byl jeho předsedou a režisérem), věnoval se činnosti ve Sboru dobrovolných hasičů a v Sokole.

Z tohoto okruhu také pocházeli lidé, kteří v roce 1939 vytvořili spolu s ním na Mladovožicku odbo-jovou organizaci, která navázala na spojení s politickým ústředím, k němuž zpočátku patřil i generál Slunečko (mladovožický rodák). V červnu 1942 za-chytily německé úřady dopis adresovaný E. K. Ro-solovi. Byla v něm zmínka o možnostech útěku hle-daných osob z Protektorátu přes Slovensko. Dopis se dostal do rukou táborského gestapa a E. K. Rosol byl 22. června 1942 zatčen. O několik dnů později, 29. června, byl v Táboře popraven.

Bedřich Váška

(narodil se 5. března 1879 v Mladé Vožici)

V letech 1879 – 1897 studoval na pražské konzer-vatoři pod znamenitým učitelem prof. H. Wihanem. Dva roky byl také u známého cellisty prof. Hugona Beckera ve Frankfurtu nad Mohanem. Poté jej po-volala pražská konzervatoř, aby se stal nástupcem svého učitele prof. Wihana. V létě roku 1900 byl sólistou symfonických koncertů v Sestrorecku u Petrohradu, odkud přešel do Lvova a po roce do Var-šavy jako sólový cellista a I. koncertní mistr Filharmonické společnosti, kde působil do roku 1905, kdy se svými druhy opustil Varšavu, vydávaje se jako člen „Ševčíkova kvarteta“ na koncertní

turné po Rusku. Váškovou manželkou se v roce 1906 stala sestra slavných Ondříčků.

Po roce 1910 opustil Váška Evropu a vydal se do Ameriky, kde ho za-stihla válka. Působil hlavně v New Yorku a v Bostonu. Byl členem Eastmanova kvarteta v Rochesteru a roku 1919 založil New York Strung Quartet s O. Čadkem, J. Šiškovským a L. Schwabem. Po třech letech příprav a zkoušek vystoupilo kvarteto a mělo pronikavý úspěch. Po dvou letech zahájilo zájezdy do amerických a kanadských měst. Po náhlém úmrtí Čadka roku 1930 se kvarteto rozešlo. Váška pak hrál jako člen Worcester Quartet a pokračoval v kariéře sólové hry a ve vyučování.

Když v roce 1952 umřela jeho žena, oženil se podruhé, a to v roce 1959 se svojí žačkou – violon-cellistkou Lydií K. Kingovou.

Zemřel 9. prosince 1978 ve Worcesteru ve státě Massachusetts ve Spojených státech amerických. Urna s jeho popelem byla v roce 1980 převezena jeho manželkou do rodinné hrobky na hřbitově u kostela sv. Mikuláše v Mladé Vožici.

Ing. František Novoveský

(narodil se 29. listopadu 1883 v Mladé Vožici)

Byl příbuzný s Karlem Kafkou, neboť manželka otce Karla Kafky, Marie, byla rozená Novoveská. Vystudoval stavitelství a oženil se s neteří Karla Kafky, Milkou Kafkovou, která v roce 1930 zemřela.

Mezi význačné stavby, které postavil, patří sanatorium ve Vyšné ve Vysokých Tatrách. V Mladé Vožici postavil několik vil.

Patřil mezi mladovožické mecenáše. Městu odkázal obrazy českých výtvarníků, především Oty Bubeníčka a řadu plastik českých sochařů, knihovnu beletrie a odborné literatury.

Zemřel 7. srpna 1943 v Mladé Vožici, kde je také, na hřbitově u kostela sv. Mikuláše pochován.

Fran (František) Lhotka

(narodil se 25. prosince 1883 v Mladé Vožici)

Nejranější dětství strávil na hraběcích statcích blízko Prahy, kde byl jeho otec zaměstnán jako dohlížitel koníren a parádní kočí. Zde vychodil obecnou školu a čtyři třídy gymnázia. Vystudoval pražskou konzervatoř a po tříleté vojenské službě byl v roce 1908 jmenován profesorem na Hudebním učilišti v Jekatěrinoslavi (Dněpropetrovsku – Ukrajina). Zde působil s hudebním skladatelem Jaroslavem Křičkou.

V roce 1909 přijal místo prvního hornisty a korepetitora v opeře Chorvatského národního divadla v Záhřebu. Již následujícího roku se stal profesorem na Hudební škole Chorvatského hudebního ústavu v Záhřebu. V roce 1912 se oženil se svojí žačkou, klavíristkou Ivou Antolkovičovou a narodil se jim první syn Ivo, uznávaný skladatel Lhotka – Kalinský. Druhý syn, ing. Aleksander Lhotka, je dlouholetým hudebním filmovým poradcem a třetí, známý baletní mistr Nedad Lhotka, je jedním z prvních protagonistů mužských úloh v otcových baletech.

Fran Lhotka byl řádným profesorem Hudební akademie a dvakrát byl rektorem této akademie. Projevil mimořádný zájem o hudební divadlo, zvláště o balet. Ve spolupráci s tanečními umělci Piem a Pinou Mlakarovovými vytvořil balety *Čert a jeho švagr* (1931) a *Čert na vsi* (1934). Skládal také hudbu pro filmy a vydal učebnici *Harmonie*.

V životě skladatele Frana Lhotky určitou roli hrála i jeho kapelnická činnost. V letech 1912 – 1920 řídil pěvecký sbor Lisinský, s nímž nejen doma, ale i v zahraničí předvedl vysokou úroveň jugoslávské sborové produkce.

Zemřel 26. ledna 1962 v Záhřebu a pochován je na záhřebském hřbitově Mirogos.

Jan Klíma

(narodil se 25. dubna 1902 v Chocově)

Po absolvování Měšťanské školy v Mladé Vožici se učil dva roky u strýce Josefa Bárty v Jaroměři sochařem a kameníkem. Dále studoval čtyři roky na Sochařsko – kamenické škole v Hořicích, jeden rok na Umělecko – průmyslové škole u prof. Kafky v Praze a čtyři roky, rovněž v Praze, na Umělecké akademii u prof. Štursy, později u prof. Španiela. Po vystudování nejprve krátkou dobu pracoval u různých firem a poté si v Praze zřídil vlastní ateliér. Z jeho prací jmenujme: pamětní deska Jana Jeníka z Bratřic na zámku v Radvanově, dívčí akt (Památník Mladovožicka), pomník padlým v první světové válce

ve Vrcholtovicích, socha Krista na hřbitově ve Strašnicích a čtyři sochy na novostavbě ministerstva obchodu v Praze.

Zemřel 1. února 1945 v Praze a pochován je v rodinné hrobce v Šebířově.